

28.4.7

(לישנא אחרינא אמר ליה הלכה קאמינא) 45a → (גופא וטומאתו עליו) 43b

1. והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא ז, כ
 2. ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם או בהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר לה' ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא ז, כא
 3. כל הנגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא את משכן ה' טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא זרק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בו: במדבר יט, יג
 4. ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה תשא: ויקרא ז, יח
 5. ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא יט, יז-ח
 6. דבר אל אהרן ואל בניו ויגזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני ה': ויקרא כב, ב
 7. זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש כל קרבנם לכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמים אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבגדך: במדבר יח, ט
 8. ואכלו אתם אשר קפח בהם למלא את ידם לקדש אתם וזר לא יאכל פי קדש הם: שמות כט, לג
 9. באשר יורם משור זבח השלמים והקטירים הכהן על מזבח העולה: ויקרא ד, י

I Reevaluating inference from v. 1 that it only refers to הגוף

- a טומאת הגוף – (עליו) טומאת הגוף – (עליו) טומאת הגוף → (טומאת מת) טומאת הגוף → v. 1 is also (vv. 1/3); v. 3 is in re: טומאתו: טומאתו – ברייתא
- i since the קדשים mentioned here are in the plural (שלמים) and the טומאה in the singular (עליו) – טומאת הגוף – ר' יוסי
- ii בטומאת הגוף (v. 2) teaches that it is ואכל: רבי
- 1 explanation (ר' יצחק בר אבודימי): since beginning & end of v. 2 are זכר and וואכל → ל' זכר and וואכל is ל' זכר → ל' זכר and וואכל is ל' זכר
- 2 tangential: ברייתא explained by זעירי (the master interpreter, as ריב"א was the master exegete)
- (a) ברייתא: if the קלות are mentioned in the תורה, why the need to mention the חמורות – and vice versa?
- (i) Answer: if only קלות were mentioned, we would have concluded קלות בלאו → חמורות במיתה
- (ii) And: if only חמורות were mentioned, we would have concluded חייב חמורות → קלות פטור
- (iii) Explanation: קלות cannot mean "מע"ש (eating while טמא) and חמורות – תרומה
1. Reason: eating בטומאה תרומה does carry מיתה
2. Additionally: it isn't an error we could have made, due to limitation of דיו
- (iv) Explanation: קלות must refer to light טומאה (e.g. טומאת שרץ) and חמורות to severe טומאה (e.g. טומאת מת)
1. Application: cannot be תרומה, as they are both מיתה (and 2nd reason cannot apply – not a לאו)
2. Rather: מע"ש – we couldn't have erred to apply מיתה to ט"מ (eating מע"ש) – due to דיו
- (v) Explanation: טומאת מת – חמורות; טומאת שרץ is קלות
1. And: had it only said שרץ – טומאת שרץ – with לאו for מע"ש and מיתה for מע"ש
2. We might have thought: just as חמור is מיתה, so חמור (מת) חמור on קל (מע"ש) is מיתה

II Foundational ברייתא to our משנה:

- a v. 4 (source for פיגול) – referent is שלמים; we may have thought that פיגול only applies to קרבנות like שלמים which are eaten for 2 days and the night in between
- i question: what would have this included?
- ii Answer: בכור – which is eaten for 2/1
- 1 Question: how would we have inferred it – בכור doesn't require סמיכה חו"ש, תנופת חו"ש, נסכים (do שלמים)
- 2 Answer: via האכל יאכל – כלל ופרט וכלל (v. 4) + מבשר זבח שלמיו
- (a) Challenge: these two כללים are adjacent
- (b) Answer: this is a legitimate hermeneutic; if 2 כללים are adjacent, we "move" the פרט between them
- (c) Result: האכל – מבשר זבח שלמיו – יאכל
- b expansion: to other "eaten" קרבנות – from זבח – expansion to עולה – from בשר
- c extending to: fowl, grain offerings – even the מצורע של חמור – from v. 6 – אשר הם מקדשים לי (in re: טומאה)
- i explanation: v. 6 (טומאה) is linked to נותר via חילול: חילול (vv. 6-5); linked to נותר via פיגול: עיון (vv. 5-4)
- 1 question: once we are going to extend to all, why use שלמים as the base?
- 2 Answer: שלמים have מתירין, for people (to eat the meat) and for מזבח (הקטרת אימרוין) – that's the model for פיגול
- (a) Including: משנה בהמה, עולת בהמה, עולת העוף, חטאת העוף ופרים/שעירים הנשרפים
- (b) Excluding: קטורת, מנחת כהנים, מנחת כ"מ, מנחת נסכים ודם – as per the משנה
- (i) inquiry: who is the author of this ברייתא?
1. must be: ר"מ, per his inclusion of מצורע של חמור
2. challenge: the exclusion of מנחת נסכים – follows רבנן
- a. contra ר"מ, who point to the בהמה דם which is מתיר its נסכים to be brought;
- b. counter (חכמים): דם אינו מתירן → דם אינו מתירן
- c. response (ר"מ): only applied to נסכים that accompany an animal, not brought alone

- (ii) solution 1 (רב יוסף): author is רבי,
  1. who holds: like נסכים the מתיר דם בהמה re: חכמים like
  2. and holds: that שמן of מתנות are מתיר its eating (and release it from מעילה)
    - a. per: his dispute with חכמים about the status after זרה"ד (of the אשם) and before מתנות of שמן
  3. challenge (ר' ירמיה) who didn't believe that רב יוסף would propose that solution): לוג שמן which comes by itself; all agree that its מתנות are מתיר it, yet all agree it's not מפגל
    - a. per: ברייתא – ר"מ concedes only מגפל if it accompanies אשם
- (iii) solution 2 (ר' ירמיה): author is ר"מ – delete "מנחת נסכים" from list of excluded items
- (iv) solution 3 (אב"י): no need to delete;
  1. taught: inclusion of לוג which accompanies אשם – assumes נסכים that come with animal
  2. taught: exclusion of נסכים which come on their own; assumes לוג which comes on its own

3 Dissent (ר"ש): שלמים are brought on מזבח החיצון, that is the model

(a) Excluding: פרים ושעירים הנשרפים

III Source for חטאת העוף being included in law of פיגול

- a v. 7 (listing apportionments to כהנים from קרבנות → liable for פיגול, as they are eaten)
  - i in spite of: מן האש, the oil of the מצורע is included per קרבנם כל
  - ii and in spite of: v. 8, מנחת העומר ומנחת קנאות, which aren't כפרות (עומר – to permit חדש קנאות – to clarify her guilt)
  - iii and though: we might think of חטאת העוף as נבלה לכל חטאתם, נבלה extends to include it
  - iv and though: אשם is not coming for guilt but to permit him, it is (akin to מצורע eaten per אשם)
  - v and: אשר ישיבו alludes to גזל הגר (which goes to כהן if גר has died without heirs)
    - 1 And גזל הגר is: לך הוא – belong to the כהנים for whatever need they have – even את האשה

IV Dictum of ר"א in the name of ר' יוסי הגלילי:

- a If: he was מפגל in something performed בחוץ – פיגל; but if he was מפגל in something performed בפנים – לא פיגל
- b Explanation: if he was outside and did שחיטה with intent to do הזאה (inside) tomorrow – לא פיגול
  - i And: if he was inside and did מתנת הדם with intent to spill the הדם or שירי הדם tomorrow – לא פיגל
  - ii But: if he was outside and did שחיטה with intent to spill the הדם or שירי הדם tomorrow – פיגל
- c Source (ר"ב"ל): v. 9 (in context of חטאת כהן משיח) – compared to שלמים
  - i Comparison: just as שלמים – all intents and actions are במזבח החיצון
    - 1 So too: משיח (חטאת פנימית) פר כהן משיח must have intents and actions in same place (i.e. intents in same place as actions which are objects of those intents)
      - (a) ריה"ג (quoting ר"ב): הלכה follows ר"ג
      - (b) Challenge (ר"בא): הלכתא למשיחא? (currently impractical)
        - (i) Block (אב"י); then we shouldn't study any מקדש?
          1. Rather: we study to receive the reward of תורה לימוד
        - (ii) Defense (ר"בא): was asking why the הלכה was established if it is impractical